

Ἀσθενὴς ἐνθ' ἄν.: Ποξανοίγω τὸν ἀρρωστᾶρι ἴσως καὶ ν' ἀναδρανίσῃ (περιποιοῦμαι τὸν ἀσθενῆ ἴσως καὶ ἀναλάβῃ) Κρήτ. Κάνω τὴν ἀρρωσταρὰ αὐτόθ. Ἀρρωσταρὰ ναι ἢ γυναικα δου κ' ἤπεςε 'ς τὸ κρεββάτι αὐτόθ. Δυὸ μῆνες ἐδὰ ν' ἀρρωσταρὲ αὐτόθ. Εἶναι ἀρρωστᾶρικο τὸ κωπέλλι καὶ πάει 'ς τὸ γιαντὸ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ Μούλια μίσειρε κ' ἦτονε καβαλλάρης,
τὸ Κοκολάκι τ' ἀκλουθῆ, γιατί' ἴαν ἀρρωστᾶρις
Κρήτ.

Νὰ ζῆς κ' ἐσὺ κι ὁ μαῦρος σου, ἀρρωσταρὰ ναι Μάγδα
Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) Α 2047
«τὸν ἀρρωστᾶριν ἤκαμε κι ὁ κύρις τὸ πιστεύγει» καὶ Ε 900
«ἦκατσα νὰ ξεκουραστῶ σιμὰ 'ς τὸ κουτσουνάρι, | ὄντε
ἄγροικῶ ἀναστεναμὸ καὶ μύσμα τ' ἀρρωστᾶρι». Συνών.
ἀγγελλίαις, αἰτιαίς 1, ἀρρωστᾶρικός, ἀρρω-
στᾶς 1, ἀρρωστημένος (ιδ. ἀρρωστῶ), ἀρρωστῆ-
ρικός, ἀρρωστῆαίς 1, ἀρρωστικός 1, ἀρρωστου-
λγᾶρις, ἀστενιᾶρις, κακᾶς, ξαγγελλίαις, παραγ-
γελλίαις.

ἀρρωστᾶς ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρρωστῶ.

1) Ἀσθενὴς, μόνον ἐν τῇ φρ. παίζω τὸν ἀρρωστᾶν (ὑπο-
κρίνομαι τὸν ἀσθενῆ διὰ ν' ἀποφύγω ἐργασίαν). Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἀρρωστᾶρις. 2) Ἀσθένεια: Ἐπκμισέν τον ὁ
ἀρρωστᾶς. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῆα 1.

ἀρρωστεύω ἀμάρτ. Μέσ. ἀρρωστεύομαι Ἰκαρ. Ἀόρ.
ἀρρώστιψα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος.

Ἀσθενῶ: Μὴ τοῦν θέλ'μα τ' Ἰοῦδ δὲν ἀρρώστιψι κἀνένας
μας φέτου. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῶ.

ἀρρώστημα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρρώστημα Πόντ.
(Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρώστημα Πόντ. (Σεμέν.)
Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρρώστημα.

Ἀσθένεια: Τ' ἀρρώστημα κακὸν ἐν'. Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀρρωστῆα 1.

ἀρρώστια ἡ, ἀρρωστία Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρωστία Πόντ. (Κερασ.)
ἀρρουστία Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρρωστία
Τσακων. ἀρρωστῆα Τσακων. ἀρρώστια Πόντ. (Κοτύωρ.)
ἀρρώστια κοιν. ἀρρωστῆα Πόντ. (Κερασ.) ἀρρώστια
Κρήτ. ἀρρώστια Κρήτ. ἀρρώστια Κάλυμν. ἀρρώστια
Κύπρ. Χίος (Πυργ.) ἀρρούστια Σκόπ. ἀρρωστῆα Ἡπ.
Κάρπ. Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Κύζ.) Σῦρ.
κ.ά. ἀρρουστῆα Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Λέσβ. Μακεδ. Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀρρωστῆα Κρήτ. ἀρρωστῆα Κύπρ.
ἀρρωστῆα Κύπρ. ῥωστῆα Τήλ. ῥουστῆα Μακεδ. ναρ-
ρώστια Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρρωστία.

1) Ἀσθένεια, νόσος ἐνθ' ἄν.: Ἐχω ἀρρώστια. Πέφτω
σ' ἀρρώστια. Μὲ βροῖκε - μ' ἔπιασε βαρεὶά ἀρρώστια. Στὴν
ἀρρώστια μου δὲ βρίσκω γιαντῆρικο. Τοῦ ῥθε ἀρρώστια ξαφνικά.
Σηκώθηκα ἀπὸ ἀρρώστια μεγάλη. Ἐπες ἀρρώστια 'ς τὰ ζῶα.
(νόσος ἐπιδημική) κοιν. Δὲν τοῦνι κουλλάει κάμμιὰ ἀρρου-
στια Σκόπ. Θαρεῖ κἀνείς πῶς ἔχει ἐφτὰ λογίων ἀρρώστια
(ἦτοι σοβαρωτάτην) Ἀπύρανθ. Πολλὰ ἀρρωστῆαν ἔσυρα
(ὑπέφερα) Τραπ. Χαλδ. Ἀπ' ἀρρωστῆας (μετὰ τὴν ἀσθένειαν)
Τραπ. Ἀρρωστῆα 'ς τὸ κεφάλι σ' - 'ς σὴν καρδιά σ' - ἀπέσου σ'!
(εἰς τὸ κεφάλι σου, τὴν καρδιά σου, μέσα σου! Ἀρὰ) Κε-
ρασ. || Φρ. Κακειὰ ἀρρώστια (ἢ φθίσις καὶ ἀλλαχοῦ ἢ σύ-
φιλις) σύννηθ. Βασιλικὴ ἀρρώστια (βαρεῖα νόσος) πολλαχ.
θεοῦ ἀρρώστια (παραφροσύνη) Θήρ. Ἰσκημη ναρρώστια

(σεληνιασμός) Ἀπύρανθ. Ἀρρώστια ἄδ-δημη (συνών. τῇ
προηγούμενῃ) Κύπρ. Ἀρρωστῆαν ἔβαλα ἀπέσου σ'; (τί κακὸν
σοῦ ἔκαμα;) Κερασ. Ἀρρωστῆαν κ' ἔγεις! (δὲν ἔχεις τίποτε)
Κερασ. Μοῦ ἔγινε ἀρρώστια ὁ δεῖνα (ὀχληρὸς) Λεξ. Δημητρ.
Εἶναι κακειὰ ἀρρώστια (ὀχληρότατος) Πελοπν. (Κορινθ.
Μάν.) || Γνωμ. Ἡ ἀρρώστια δαίνει μὲ τὸ τσουβάλι καὶ βγαί-
νει μὲ τὸ βελόνι Θήρ. || Ἄσμ.

Χουρὶς ἀστένεια κι ἀρρουστῆα ψυχὴ δὲν παραδίδου
Κομοτ.

Ἰοῦ ποῦ ἄχαις τὰ πιδιὰ κι ἄλλα πιδιὰ πονχτιάεις,
ἰοῦ πόχεις τὴν ἀρρουστῆα πάλι θὰ σοῦ πιράσῃ
Μακεδ.

Μᾶρ*, λέει, κατ' ἐποίκα γὼ 'ς σὸν κόσμον ἁμαρτίαν
καὶ νὰ σύρω 'ς σὸ κρεββάτι μ' ἀτόσον ἀρρωστῆαν;
(μᾶρ=μὴ ἄρα, μήπως) Σάντ. Συνών. ἀδιαθεσία, ἀν-
ημπορία 1, ἀνημποριασμός, ἀρρωστᾶς 2, ἀρρώ-
στημα, ἀστένεια, κακὰδεμα. β) Τὸ ἀηδὲς αἶσθημα
τῆς γεύσεως τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται τις, ὅταν εἶναι ἀσθενὴς
Κρήτ. (Σητ.): Ἀρρωστῆα ἄγροικῶ 'ς τὸ στόμα μου. 2) Ψυ-
χικὴ νόσος σύννηθ.: Ἐχει τὴν ἀρρώστια νὰ κἀνῃ τὸ μεγάλο
-τὸν πλούσιο - νὰ μεγαλοπιάνεται κττ. 3) Ἰδιάζουσα ἐπι-
θυμία πραγμάτων τινος πολλαχ.: Ἐμένα ἡ ἀρρώστια μου
εἶναι τὰ χαρτιὰ - τὸ ξενύχι κττ.

ἀρρωστιάρικα ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστῆαίς.

Κατὰ τρόπον ἀσθενοῦς, ἀσθενικῶς: Βογγοῦσε ἀρρω-
στιάρικα κι ἄρχισε νὰ παραμιλῇ Πελοπν. Πέρασα τὸ χρόνον
ἀρρωστιάρικα Καλάβρυτ.

ἀρρωστιάρικος ἐπίθ. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀρρωστιάρ'κος Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρρωστῆαίς οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστῆαί-
ς.

Ὁ νοσηρὸς κράσεως, φιλάσθενος, ἀσθενικός, ἐπὶ προ-
σώπων καὶ πραγμάτων ἐνθ' ἄν.: Ἀρρωστιάρικη ὄρι Λεξ. Δη-
μητρ. || Ἄσμ.

Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ, Λιάκουρα, τί νὰ σοῦ πῶ, βοννό μου!
τὴν κλεφτουριὰ τὴν χαίρουνται οἱ ψωριασμένοι κάμποι.
Βρὲ κάμπε ἀρρωστιάρικε, βρὲ κάμπε μαραζιάρη,
μὲ τὴ δική μου τὴ στολὴ νὰ στολιστῇς γυρεύεις;
Τζουμέρκ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστᾶρις.

ἀρρωστιάρης ἐπίθ. σύννηθ. ἀρρωστῆαίς Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ἀρρουστῆαίς βόρ. ἰδιώμ. ἀρρωστῆαίς Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρρώστια καὶ τῆς καταλ. -ιᾶρις.

1) Ἀρρωστᾶρις, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀνθρώπος ἀρρω-
στιάρης. Γυναῖκα ἀρρωστιάρη. Παιδί ἀρρωστιάρικο. Δέντρο
ἀρρωστιάρικο (καχεκτικόν, οὐχὶ σφριγηλόν). Ἀρρωστιάρικο
σταφύλι. || Γνωμ. Ἀρρωστιάρης, μισοπεθαμένος (ὁ συχνάκις
νοσῶν διατελεῖ ἐν βεβαίῳ κινδύνῳ θανάτου, εἶναι δὲ ἀφό-
ρητος ἢ ζωὴ του, διότι δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἀγα-
θὰ τῆς) Ἰόνιοι Νῆσ. 2) Ἀμυδρός, ἐπὶ φωτὸς πολλαχ.:
Ἀρρωστιάρικο φῶς. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστος 2.

ἀρρωστικὸ τό, ἀρρωστικὸν Πόντ. (Κερασ. Κρώμν.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρωστικὸ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰφ.)
ἀρρωστ'κὸ Ἡπ. ἀρρωστικὸ Εὐβ. Θράκ. Μακεδ. ἀρρου-
στ'κὸ βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ικός, δι' ἣν ιδ. -ικός.

1) Φάρμακον διδόμενον εἰς ἀσθενῆ Θράκ. (Σκοπ.) Μα-
κεδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἐδεσμα,
γλύκυσμα, ὀπωρικὸν καὶ ἐν γένει πᾶν ἄλλο ἐδώδιμον. συνή-
θως σπάνιον, ζητούμενον ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ προσφε-

